

Ved at opstille de to Kanoner gaa nemlig de Herrer ind paa Principet for deres Anvendelse, anerkjende den og føre os ind paa den Glidbane bestandigt at fortsætte. Og saa kommer den Ulykke til, at de Herrer tro, at de kaste de 800,000 Kr. ud i Drefund, hvormod vi tro, at det er en vellykket Bevilling. Det er mig aldeles uforstaaeligt, hvorledes man med frit Forsæt, med fri Billie kan levere Penge ud til Formaal, som man ikke tror ere nyttige. Men der er tillige noget Andet, med Hensyn til disse to Kanoner, og det er, at det militære Formaal, vi tilsigte ved de 6 Kanoner, naas jo slet ikke i mindste Maade ved de to. Det, som vi foreslaa, have vi det krigsministerielle og artilleristiske Ansvar for, at det, eftersom Forholdene nu ere, sandsynligvis i længere Tid vil blive ved at være anvendeligt. Men disse Autoriteter ere jo løste fra deres Ansvar, naar vi kun faae to Kanoner, fra det moralske og artilleristiske Ansvar, som de kun have paataget sig overfor de 6. Dernæst holdt det ærede Medlems Udtalelser jo slet ikke Stik, naar han mente, at vi ligesaa godt kunne tage 2 iaar og Resten adaare; thi det er oplyst, at vi først kunne faae Kanonerne en vis Tid efter, de Bestillingerne ere gjorte. Vi kunne altsaa faae de 4 senere Kanoner langt hurtigere, naar vi bestille dem nu paa eengang, end efterhaanden Aar efter Aar. Naar det ærede Medlem dernæst henviste til 1876, at saaledes bare vi os ikke ad dengang, saa tager han feil. Vi bare os netop saadan ad dengang med Hensyn til Bevillingen af selve Materiellet. Vi bevilgede paa een Gang det, vi troede var nødvendigt, efter at vi havde faaet Teknikernes Vidnesbyrd for, at det var det Bedste, de kunde skaffe for Diebliffet, og det Belsøb, som fordelte sig paa 2 Aar eller omtrent paa 2 Aar, blev bevilget paa Tillægsbevillingen paa een Gang; men vi kunde ligesaa vel have sat 500,000 Kr. først og saa sat de to Millioner op paa senere Finanslove. Det Samme er det imidlertid, vi gjøre nu; vi bevilge denne Bestilling af 2 Kanoner aarlig i tre Aar; ligesom det ærede Medlem har bestilt 4 Kanoner aarlig i de forudgaaende 5 Aar og 6 Kanoner aarlig i de 5 længere tilbageiggende Aar, saaledes ville vi nu have 6 Kanoner fordelte paa 3 Aar med to aarlig. Det ærede Medlem veed jo meget godt, at det sidste af Bidraget godt kan komme til Udbetaling idag 2 Aar, thi før faae vi, efter hvad den ærede Minister har oplyst, ikke Kanonerne, selv om vi bestille dem nu, vi kunde altsaa meget godt bevilge de 800,000 Kr. nu, næste Aar de andre og i det tredje Finansaar de øvrige, og dog belaste vi ikke vort Budget paa den Maade, som det ærede Medlem nævnte; vi binde det ikke saa forstrækkelig, som han troede, fordi vi paa et enkelt Punkt fordele et saadant lille Belsøb paa 3 Aar; det er ikke en Gang saa meget, som det ærede Medlem paa et enkelt Punkt bevilgede ifjor.

Det er altsaa en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem. Nu fortsaar altsaa det ærede Medlem vel nok, hvorfor jeg ikke syntes om hans Kanoner, fordi det baade er for bekofteligt, praktisk unyttigt og borttager det militære Formaal, som vi have med Bevillingen, og ifølge hvilken vi netop finde, at det er en høist gavnlig Bevilling. Saa henviste det ærede Medlem os til Tidenden — det var hans Text — fra 2den Behandling om Noget, jeg skulde have sagt i den første Del af Samlingen. Seg vilde have østet, at det ærede Medlem havde læst rigtigt op deraf, istedetfor at gjengive det med sine egne Ord, thi saa var det blevet lidt nøagtigere. Maa ske jeg maa gjengive det, som det ærede Medlem gif lidt udenom, nemlig dette, at vi yttrede i den foreløbige Betænkning i Anledning af Forlag ligeoverfor det ærede Medlem og hans Benner og andre ærede Modstandere i Udvalget, at „vi erkjende, at hvad der uden vor Medvirkning skete paa dette Punkt ifjor for de to første Aar af Valgperioden ikke indeholder nogen særlig Opfordring for os til at lægge nogen Hindring i Veien for, at det samme Flertal kan mødes ogsaa i den sidste Samling før Valget“. Det var et Tilfagn om vor Passivitet ligeoverfor den Opgave, som de Herrer politisk maatte have efter den Stilling, de havde bragt Folkethinget ind i ifjor, nemlig at se uden Brynning at komme overens med dem, de kom overens med ifjor. Den velvillige Stemning fra vor Side misforstaa de Herrer, naar de tro, at de deraf kunne skjønne, at vi søgte noget Forlig enten med det ene eller med det andet Parti paa dette Punkt; nei, vi søgte kun Forlig med alle Autoriteter paa Finansloven, og det ere vi forpligtede til. Men dette er ikke et Forlig, det er et Punkt, der ifølge sin egen Natur er anbefalelsesværdigt, og de Betragtninger, det ærede Medlem byggede paa denne Feilslæsning af mine Udtalelser i Tidenden ved 2den Behandling, maa han altsaa lade falde. — Naar dernæst det ærede Medlem mente, at vi have taget i Arv Friheden til Forhandling af Finansloven politisk, vil jeg sige, at det er saglig, med Hensyn til de enkelte Spørgsmaal, aldeles urigtigt, og politisk er det selvsølgelig saa urigtigt som vel muligt;

Rettelser.

- Sp. 2557, r. 9 f. n. efter „Indsigelse“ tilføies „(Aaug: Det har jeg ikke sagt).“ og r. 7 f. n. forandres: „(Aaug: Det har jeg ikke sagt).“ til (Aaug: Den ærede Taler søger nu mod Weir møller, som han selv opfører“).
 — 2568, l. 9 f. n.: „2,000“ læs: „8,000“.
 — 2588, l. 6 f. o.: „Middelputten“ læs: „Middelputten“.